

πασσάλους πυραμιδοειδεῖς, ἐπὶ τῶν ὑποβάθρων τῶν ὁποίων ἐπὶ μὲν τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν ἦσαν τὰ Βασιλικὰ Οἰκόσημα, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν δύο, ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς τὸ

στοιχεῖον Γ. ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ἐν μέγα Ο.

Ἐν τῷ μέσῳ δ' ἐστρώθη τάπητες τὴν στιγμὴν τῆς ἀποβάσεως τῶν Βασιλέων.

Εἶχε παρέλθει ἡ δωδεκάτη καὶ οὔτε Βασιλεὺς ἐφάνετο, οὔτε κανόνι ἤκούετο.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ξενοδοχεῖον νὰ προγευματίσωμεν, ἀφοῦ ἡ καλὴ Πετρούπολις ἐκλείσει τὸ καλλιστον Ἑστιάτοριον διὰ τὸ ἀφιλόκαλον τῶν Πειραιωτῶν.

Εἰς τὸ Ἑστιάτοριον ἐκεῖνο οὐδέποτε ἐκακοφάγαμεν.

Ἡ μαγειρική του ἦτο μαγειρική μεγάλου σπητιοῦ.

Τὸ καλλίτερον πιλάφι ἐβλάστανεν ἐκεῖ, ὡς νὰ ἦτο τὸ ξενοδοχεῖον Ἰνδία.

Τὰ φρέσκότερα ψάρια ἐπήδων ἐκεῖ μπροστὰ σου ζωντανὰ ζωντανὰ, καὶ ὅμως ψημένα ψημένα.

Ἡ εὐωδιστέρα πουδίγγα ἐξέχυνε τὸ μῦρόν της ὑπὸ τὴν χαμηλὴν ὀροφὴν τοῦ Ἑστιάτοριου.

Ἐνίοτε Νηρηΐς τις ἀγνώστων χωρῶν ἐχρύσωνε τὴν τράπεζαν μὲ τὴν ραδινὴν της ἀνατολὴν.

Καὶ ὅμως ἐπλήρονες εἰς τὴν Πετρούπολιν, ὡς πληρόνεις καὶ εἰς τὰ στομαχοφθορεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι τόσον καλὴν κουζίαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τὴν ἔτρεφεν ἐν καλὸν χαρτοπαίκτητον εἰς τὸ δεύτερον.

Ἀγνοοῦμεν.

Ἡμεῖς ἐκερδιζόμεν εἰς τὸ πρῶτον, χωρὶς νὰ χάνωμεν εἰς τὸ δεύτερον.

Τώρα ποῦ ἔχασεν ὁ Πειραιεὺς τὸ Ἑστιάτοριον τῆς Πε-

τροπόλεως, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχασεν ὁ κύριος αὐτὸς τὴν γαστέρα του.

Κύριοι Πειραιεῖς, φροντίσατε νὰ τὴν ἀναπληρώσητε.

*

Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ἱσόγειον Ἑστιάτοριον.

Δὲν ἦτο πολὺ κακόν.

Ἦτο κατὰ τὸ σύνηθες καὶ ξενοδοχεῖον καὶ ταβέρνα.

Ἀλλὰ εὐγενεστεροῦ εἶδους.

Ἡ ταβέρνα, ὡς νὰ ἐντρέπετο, ἦτο κρυμμένη ὑπὸ τῆς αἰθούσης.

Ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ ὑπῆρχεν ἀρκετὴ Εὐρώπη κλεισμένη μέσα εἰς κουτιά τόνων, ἀστακῶν, σαρδελῶν, σολομῶν καὶ ἐντὸς φιαλῶν Δρέερ, Οἰκονόμου, Μονάχου καὶ Παίλ-Αἴλ.

Ἠρώτησα νὰ μάθω τ' ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου.

— Πιστὶ-μοῦ! μοῦ ἀπαντᾷ ὁ εἰς τῶν ὑπηρετῶν.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου ὡς νὰ ἦσαν στρεῖδια καὶ τὸν κυττάζω.

— Εἶνε φραντζέζικα, μὲ λέγει, θὰ πῇ: διάφορα πράγματα.

Ἐξακολουθῶ νὰ τὸν ἀτενίζω ἀσκαρδαμυκτεῖ, δίκην μαθητοῦ ὅστις δὲν ἐννοεῖ κατὶ ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ διδάσκαλός του.

Ὁ ὑπρέτης ὑποπτεύεται ὅτι δὲν τὸ εἶπε καλὰ, κάμνει μίαν γύραν κ' ἔρχεται τὴν φορὰν αὐτὴν ἐν πεποιθήσει καὶ μοὶ λέγει:

— Πιστὶ τοῦ!

Μὲ συλλαμβάνουν πλέον τὰ γέλοια ἀκράτητα.

Γελᾷ ὁ σύντροφός μου μεθ' οὐ συγγευματίζω.

Γελᾷ ὁ ὑπρέτης.

Γελῶ ἐγώ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 360)

Ἐάν ποτε συμβῇ Ἰσότης παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς συνεβούλευσα ἐγώ, διὸ καὶ οἱ σήμερον σοσιαλισταὶ μοὶ ἀπονέμουν τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Προέδρου, οὐχὶ ὀλιγωτέρα καταστροφὴ θὰ ἐπέλθῃ διότι αἱ φυσικῶς ὑπάρχουσαι διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀτόμων, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ κλίματος, τῆς ἡλικίας, τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ικανοτήτων, τῆς περιουσίας, τῆς ἀνατροφῆς καὶ μυρίων ἄλλων, (τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται δι' οὐδενὸς μέσου ἢ νόμου νὰ μεταβάλῃ) χαράττουσι βαθεῖας τάφρους μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν ὅτι ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τυχῆς αἰωνίως θὰ ὑπάρχῃ ἡ δουλεία καὶ ἔχει δίκαιον, διότι μέχρι σήμερον ὑρίστανται, ἂν καὶ ἔχῃ ἄλλην μορφήν, ἵσως

δὲ χειροτέραν ἢ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ὁ Πλάτων ὁ ὄνειρευόμενος εἶπεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐγεννήθησαν διὰ νὰ διοικῶσι, οἱ δὲ βάρβαροι νὰ ὑπακούωσι. Ὁ Proudhon δὲν εἶπεν εὐφωδῶς, προκειμένου περὶ τῆς ἀνισότητος τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅτι ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν μετὰ τῆς κλίνης της; Ἐὰν λοιπὸν κηρυχθῇ, ὑποθετόν, διὰ μιᾶς κυβερνητικῆς διαταγῆς ἐνὸς λαοῦ ἡ Ἰσότης ἀπέναντι τοῦ νόμου (ἂν καὶ σήμερον ὡς πρὸς τὸν νόμον ὑπάρχει ἡ Ἰσότης, ἀλλὰ μόνον κατὰ γράμμα, διότι ὁ δικαστὴς πάντοτε ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν τοῦ δικαζομένου) καὶ ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀδικίας, συνέπεια δὲ θὰ εἶνε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος διότι οὐδὲν ἄτομον ικανὸν θὰ παραδεχθῇ ὥστε ὁ φυσικῶς πλησίον τοῦ ἀνίκανος νὰ δρέπῃ ἐξ ἴσου τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. ἐπειδὴ δὲ ἐν καιρῷ Ἰσότητος ἀνθρωπίνως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτιμῇσιν τις καὶ τὰς ἐλαφροτέρας ἀποχωρήσεις τῆς ικανότητος τῶν ἀτόμων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διανείμῃ ἀναλόγως καὶ τὸ δίκαιον, εὐκόλως τότε συμπεραίνει τις τὸ ἀνεφάρμοστον τῆς Ἰσότητος. Παραλείπω πλέον νὰ σᾶς εἶπω ὅτι, καὶ ἐὰν ἐφηρμόζετο αὕτη, πᾶσα πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἀνεστέλλετο, διότι θὰ ἔλειπε τὸ Steam, ὁ ἀτμὸς ἐκεῖνος, ὅστις κινεῖ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐνεργῇ ἀδιακόπως, ὅταν εὐρίσκηται μόνος εἰς τὴν σκληρὰν πάλην ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως, ἐνθα εἶνε ἀνάγκη, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐκυτὸν, νὰ ἐκγυμνάζῃ

Ὅτε ὁ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου πληροφορούμενος τί ἐρωτῶ, μοι λέγει αὐτὸς τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ Ξενοδοχείου :

— Ποικίλη Στοά !

Ἐξήτουν νὰ συγκατήσω τὸν γέλωτά μου, φοβούμενος ὅτι θὰ καταισχυνθῇ πολὺ ὁ ὑπρέτης.

Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἐπέμενε νὰ μᾶς λέγῃ :

— Τί νὰ σὲς κάνω, ποῦ τὰ ξέρω ἐγὼ τὰ φραντζέ-
ζικα !

Τὸ πρῶτον κανόνι ἐδρόντησε.

Ὅπου φύγη φύγη !

Ἐμπροσθοφυλακὴν πρὸς τὴν προκυμαίαν ἐσηματίσαν οἱ λούστροι, ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τὸ λούστρικὸν στοιχείον ἀναλυθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Χρηστομάνου εὐρέθη ὅτι εἶναι ἡ βάσις πάσης διαδηλώσεως.

Καὶ πρὸ πάντων βασιλικῆς.

*

Μὲ τὸ πρῶτον κανόνι ἐπιθαινόμεν λέμβου καὶ ἀναγόμεθα νὰ ἀντικρίσωμεν τὴν Ἀμφιτρίτην.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη, βλέπομεν πρῶτα τὴν σημαίαν τῆς, ἔπειτα τὸν ἱστόν τῆς, ἔπειτα τὸ κράνος τοῦ κ. Χαδζηπέτρου, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἰδίαν, ὑψηλὴν, ἰσχνὴν, χαρίεσσαν, κοκέτταν.

Τὸ θέαμα τοῦ λιμένος ἦτο λαμπρόν.

Τὰ ἡμέτερα πολεμικὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐκεῖ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ῥωσικὰ χωρισμένα εἰς δύο πτέρυγας ἀπετέλουν εἶδος ὑγρᾶς αἰθούσης, προπαρεσκευασμένης διὰ κοτιλιῶν.

Ἐνοήσαμεν ὅτι ἡ χορογραφικὴ αὕτη κατὰτάξις ὡφείλετο εἰς τὸν ἀξιότιμον Λιμενάρχην τοῦ Πειραιῶς.

Ἐκαστον πλοῖον μὲ τὸ πλῆθος τῶν πολυχρῶμων καὶ

πολυσηματίστων σημαῶν του ὁμοιάζεν Ἀρλεκίνον. Ὁλίγον ἂν ἐνέτεινες τὴν φαντασίαν σου, θὰ ἐπερίμενες ν' ἀκούσης φαιδρὰ ντίν-ντίν κωδωνίσκων. Ἐπὶ τῶν κεραϊῶν τῶν ἱστῶν ἱστῆντο ἀτρόμητα τὰ ναυτάκια μας, ὡς νὰ ἤθελον νὰ χορεύσουν τὸν συρτόν. Πρὸς τὸ βάθος δὲ τοῦ λιμένος, ὅπου εἶχε σχηματισθῇ ἐκ τῶν κανονοβολισμῶν πυκνὴ οὐίχλη, αἱ βερκοῦλαι μὲ τὰ λευκὰ πανάκια των ὁμοιάζον πρὸς κοπάδι μεγάλων περιστερῶν.

Ἡ Ἀμφιτρίτη εἰσέρχεται καμαρωτῇ. Τὸ Ζήτωσαν οἱ Βασιλεῖς ἀντηχεῖ βροντῶδες ἀπὸ τῶν ἱστῶν ὡς δι-
σύλλαβον αα-λεῖς. Αἱ μουσικαὶ τῶν πλοίων παιανίζουσι τὸ βασιλικόν. Μία λέμβος εἰκοσάκωπος φέρει τὸ ὑπουργεῖον πρὸς τὴν Ἀμφιτρίτην. Ἄλλη τοὺς ὑπασπιστάς καὶ τὰ λοιπὰ σκυλλογία τῆς αὐλῆς. Πλησιάζομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἰδικὴν μας. Οἱ ὑπουργοὶ ἀναβαίνουν ἀσκεπεῖς. Καὶ μένουσι ἐπὶ ἱκανὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ὡς προσκυνηταὶ εἰς τὴν θύραν τῆς πρώτης θέσεως. Τοὺς ἐλυπήθη ἐγκαρδίως. Τὰ ἐξιωτικά μου ἐνστικτα ἐπανεόττησαν. Δὲν ἐνόησα μὲ τὸ καπέλλο κάτω οὔτε πρὸ τοῦ Θεοῦ μου νὰ παραστῶ. Μόνον πρὸ τῆς Πεντάμορφης δύναμαι ν' ἀποκαλυφθῶ μεθ' ὑπερήφανείας.

*

Ἡ Βασιλικὴ ἀτμάκατος παραλαμβάνει τὴν Βασιλικὴν οἰογένειαν. Προηγεῖται αὐτῆς ἡ ὑπουργικὴ λέμβος.

Αἱ ζητωκραυγαὶ πυκνοῦνται, συμπυκνοῦνται, συνεννοῦνται εἰς μίαν μάζαν κραυγῆς πολυσυνθέτου.

Ἡ οἰογένεια ἀποδιβάζεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Καὶ ἀπὸ τῆς προκυμαίας εἰς τὰς ἀμάξας των.

Ἡ οἰογένεια σπεύδει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐπερίμενε ν' εἰδικὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Εὗρεν ὅμως γενικὴν ἀμαξοστοιχίαν.

ἀενάως ὅλα τὰ διανοητικὰ καὶ ἠθικὰ κεφάλαιά του. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἥτις καὶ ὑφίσταται σήμερον, ὑπάρχουσι πλεῖστοι ἀδικίαι καὶ βλάβαι καὶ κακουργήματα καὶ πόλεμοι καὶ καθεξῆς, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἀναγκαῖα κακὰ, διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν γίνε-
ται πρόοδος. Ὅτι προορισμὸν καὶ δύναμιν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, εἶνε νὰ τὰ καταστήσῃ σχετικῶς σπανιώτερα. Μόνον κατὰ ἑκάτον ἡ διακόσια ἔτη ἄπαξ, εἶνε καλὸν νὰ γίνηται ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας ἐν μιᾷ κοινωνίᾳ, διὰ νὰ ἐξουδετεροῦται κἄπως ἡ ἀδικία καὶ ἡ βλάβη, ἥτις συνήχθη κατὰ τὸ διάστημα αὐτό. Οὐδὲν μέτρον σταθερὸν καὶ ῥιζικὸν εἶνε ὡφέλιμον, τούναντίον μάλιστα εἶνε καταστρεπτικόν. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἐκ γύφου, καὶ ἐπομένως νὰ θέλῃ νὰ τοὺς διατάξῃ τις κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλ' εἶναι πλήρεις ζωῆς, ἐξ οὗ καὶ ἐπέρχονται αὐτομάτως αἱ διαφοραὶ με-
ταξύ των. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λείψῃ τὸ καλόν· ἀλλ' οὐδέποτε νὰ λείψῃ καὶ τὸ κακόν, τὸ κακόν ὅμως πρέπει νὰ ᾔνη εἰς ὀλιγωτέραν ποσότητα· τὸ ἀπολύτως καλὸν κα-
ταστρέφει, ὡς καὶ τὸ ἀπολύτως κακόν· ἡ συνύπαρξις αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν πρόοδον· ἂν ἀποκλεισθῇ τὸ ἐν ἐξ αὐ-
τῶν, τότε τετέλεσται· ἡ ἰδεώδης εὐδαιμονία ὑπάρχει ἢ εἰς μέγαν νοῦν ὀνειρευόμενον, ἢ εἰς ἀμαθῆ.

Φαντάζομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι βλέπω ἕνα ἄνθρωπον θαυμάζοντα μαγευτικὴν τινα πρῶϊαν ἔαρος τὴν Φύσιν μὲ κεκλήνους στόμα ἀπὸ τινος λόφου· βλέπει τοὺς

λαμπροὺς καὶ χλοεροὺς λειμῶνας μὲ τὰ ὠραῖα δεινρὺλ-
λια· δάση κρύπτοντα εἰς τοὺς κόλπους των τόσους ἔρω-
τας ἐξ ἱριδῶς πεπλασμένων πτηναρίων ἀναμιγνυόντων εἰς τὸ ἄρωμα τῆς πρωϊνῆς αὔρας τὸ γλυκὺ ἄσμα των· ἄνθη ἐπιδεικνύοντα ὅλην τὴν γυμνὴν θαυμασίαν καλλο-
νὴν των ἄνευ αἰδοῦς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου τυχόν-
τος ἐντόμου περιϋπταμένου καὶ ἀερίζοντος ὡς καλλιτε-
χνικώτατον ῥιπίδιον τὸ τρυφερόν καὶ πλήρες ἀρώματος σῶμα αὐτοῦ. Λαγῶς ἀσπάζεται τρυφερώτατα τὴν σύζυγόν του ὑπὸ τινα εὐωδιῶντα θύμον· ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ ἀ-
φυπνίζει ἡσύχως καταπεπονημένον λύκον, ὀμιλοῦσα εἰς τὸ οὖς του διὰ τοῦ γλυκέος ψιθυρίσματος τῶν φύλλων· σειρὰ κυανῶν ὀρέων ἐκτείνεται εἰς τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα περι-
βαλλόντων τὴν ὠραίαν πρασίνην πεδιάδα καὶ ἐνούτων αὐτὴν μετὰ τοῦ θαυμασίου γλαυκοῦ οὐρανοῦ· θάλασσα ἡ-
μερος, γαληνιαία ὠθουμένη εἰς ἀθῶν ἐγκλημα ὑπὸ τῆς δροσερᾶς τῆς αὐγῆς αὔρας διὰ νὰ δώσῃ πρωϊνὰ τινα τρυ-
φερὰ φιλήματα εἰς σκληρόν καὶ ἀκαμπτον βράχον· ὁ ἀδαμάντινος ἀστήρ τῆς Ἀφροδίτης συμπληροῖ τὸν ἐκθαμ-
βοῦντα στολισμὸν τῆς ὠραιωτάτης γυναικὸς, τῆς φύσεως! πανταχοῦ μαγευτικὴ ἡσυχία! Ἀκούω τὸν ἄνθρωπον ἐν ἐκ-
στάσει ἐκράζοντα τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν μεγαλο-
πρεπῆ ταύτην ἁρμονίαν !

Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεται ὁ ἄσκων οὗτος ἄνθρωπος ἀντὶ πόσων θυσιῶν ἐξυγοράζεται ἡ ἁρμονία αὕτη; δὲν φροντίζει νὰ ἰδῇ καὶ τὸ revers de la médaille, ὡς λέγουσι

Διότι πρὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπάρχει ἡ Α. Μ. ὁ Ἀτμός.

Οἱ ὑπουργοὶ συγκαθάνται μὲ κλητῆρας καὶ οἱ πρέσβεις μὲ χωροφύλακας.

Τοῦτο ὁ κ. Κοσωναῖος τὸ ὑπολαμβάνει εἰδικὴν τιμὴν καὶ δυσαρεστεῖτε διότι ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρόμου ἐξέβαλεν αὐτοδικαίως ἓνα κλητῆρα ἀπὸ τοῦ βαγονίου τῶν πρέσβων.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ. Ὅπου σταθμὸς καὶ ζητωκραυγαί. Εἰς Πειραιᾶ τὸ πλῆθος διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται. Ὅλοι αἱ ἀρχαὶ χύνονται εἰς τοὺς δρόμους, ζητοῦσι ἀμάξας. Τὸ παπαδολόγιον εὐλογεῖ τὴν οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια ἐπιθαίνει τῶν τεθρίππων τῆς καὶ διελαύνει τὴν Ὁδὸν Ἐρμού.

*

Ἐδῶ καταθέτω τὴν προαπεικινὴν μου ἀποστολὴν εἰς χεῖρας τοῦ πρωτεύουσιν ἀνδρὸς Ὁρουλουλοῦ καὶ ἀποσύρομαι εἰς τὸ μικρὸν μου συρικτικὸν ἐργαλεῖον.

Κρῖ-Κρῖ.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

- Θὰ μείνης βρὲ ἔστὸ σπῆτι; ἐβρυχάτο ὁ σύζυγος.
- Ὅχι, Κυρία Μάρθα... ἐψέλλιζεν ὁ σύζυγος.
- Ὅχειά νὰ σὲ φάῃ!

Καὶ στρέψασα τὰ νῶτα μεγαλοπρεπῶς κατηνύθη πρὸς τὸ δωμάτιόν της, ὁπόθεν μετ'ὀλίγον ἐξῆλθε φέρουσα πᾶσαν τὴν πανοπλίαν τοῦ Κυριακοῦ καλλωπισμοῦ, καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν ἐξώθυραν, πρὶν πατήσῃ τὸ πόδι της εἰς τὸν δρόμον, ἐστράφη καὶ εἶπεν ἀδιαφόρως πρὸς τὸ κε-

ραυνωμένον ἡμισὺ της: — Σοῦπα, καὶ βραστό! Ἦτο τὸ τρυφερόν της au revoir.

*

Ὁ σύζυγος, ὁ ἀφιλότιμος, κατὰ τὸ σύνθημα λούσιμον τῆς συζύγου, καὶ ἡ Κυρία Μάρθα, κατὰ τὸ εὐσεβὲς βᾶπτισμα τοῦ συζύγου, εἶναι ἐν ἐρατεινὸν ζεῦγος, ὅπερ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω μόνον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου σήμερον, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ χρυσῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς βασιλικῆς ἐλεύσεως, ὑποσχόμενος ἐν τινὶ τῶν προσεχῶν χειμερινῶν συναντήσεών μας νὰ προσφέρω αὐτοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν στηλῶν μου ὡς ἀλλεπάλληλα κύπελλα τείου.

Ἡ Κυρία ἐξῆλθε νὰ συνενώσῃ τὸν χεῖμαρρον τῆς ἐορτασίμου ἐσθῆτός της μὲ τὴν μεγάλην θάλασσαν τῶν Ἀθηναίων, θάλασσαν ὑποδοχῆς. Ἐν δὲ τῇ ὑψηλῇ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ οἴκου προνοίᾳ ἐνεκαθίδρυσεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, οὐχὶ εὐτελεῖ τινα κουζίαν, ἀλλὰ τὸν σύζυγον.

*

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπανακύρισα τὸν σύζυγον εἰς τὸ μαγειρεῖόν του φέροντα ἀκόμη τὴν ποδιὰ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ μονολογοῦντα: ἂν ἡ Κυρία ἀπῆρχετο βασιλίσσα, ὁ Κύριος ἐγένετο φιλόσοφος! Καὶ ἔλεγε προσεκτικὰ προσεκτικὰ μὲ τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσάν τρυ: Ὑπάγουν νὰ ἴδουν τοὺς βασιλεῖς! Δι' ἓνα ἄνθρωπον, διὰ μίαν γυναῖκα, νὰ γίνωνται τοιαῦτα πράγματα! Ἐγὼ δὲν δίδω ἓνα παρὲν διὰ τοὺς βασιλεῖς! Καὶ ἔκοπτεν εἰς τὸ πιάτο εὐώδης κρίμμου.

*

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω ὅτι δὲν συνεμερίσθην τὴν γνώμην τοῦ κρομμυδοκόπτου δημοκρατικοῦ, φρονῶν ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔχουσι σχετικὴν ἀξίαν ἐν τῷ κόσμῳ τού-

οἱ Γάλλοι;

Ἡ ὑπαρξὶς ἐκείνων τῶν θαυμασθέντων πτηναρίων ὀφείλεται εἰς τὴν σκληρὰν καταδρόχισιν ἀπειραρίθμων μικροσκοπικῶν ζωφίων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια εἶνε ἡ εὐδαιμονία τοῦ ὥραίου πτηνοῦ. Τὸ τρυφερόν κελεύσμα τούτου κόπτεται αἰφνης εἰς τὸν λάρυγγά του, ὑπὸ τῆς ἀκαίρου ἐπισκέψεως ἐνὸς γυπὸς. Ὁ ἀναιδὴς λύκος δὲν σέβεται τὴν κλίνην τοῦ δειλοῦ λαγωῦ, ὅστις λίαν προθύμως θὰ τῷ προσέφερε τὴν παρὰ τῇ συζύγῳ θέσιν του, ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ μοιχείας: ἐὰν δὲ ὁ χῆρος λαγὼς διαφύγῃ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρόγευμα εἰς τὸν λύκον, τότε καταφεύγει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ξενοδόχου διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς μαύρης του ζωῆς.

Ὁ ἀτρόμητος λέων ἐκδικεῖται, ἂν καὶ ἀργὰ ὀλίγον, τὸν δολοφονηθέντα καὶ ἀτιμασθέντα λαγῶν: ἡ δροσερὰ ἐκείνη αὔρα φέρει εἰς τοὺς κύλπους της τὰ φοβερώτερα δηλητήρια διὰ τε τὰ φυτὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον: ἡ ἡμέρος ἐκείνη θάλασσα ἐξογοράζει τὴν ἡσυχίαν της διὰ φοβερὰς τρικυμίας εἰς ἐν ἄλλο μέρος τῶν εὐρέων νῶτων της καταβροχθίζουσα πλοῖα καὶ ἀνθρώπους: ὁ δὲ μὲ κεχνηδὸς στόμα ἐν ἐκστάσει θαυμάζων ἀπὸ τοῦ λόφου ἄνθρωπος δολοφονεῖται αἰφνης ὑπὸ ἐνὸς μαγιάτου ἢ ἄλλου ἀνθρώπου. Πανταχοῦ καταστροφή! ἀλλὰ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὑφίσταται ἀρμονία: οἱ ἴδιοι νόμοι διέπουσι καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τώρα, ὦ πολυελαίε μου πατερ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς

εἶπω ὅτι, ἀφοῦ δὲν πρέπει καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ Ἰσότης, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ Ἀδελφότης; διότι αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἰσότητος, δηλαδὴ ἐπὶ ἐνὸς ἀτόπου: πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι συνεστήθῃ ἡδὴ ἡ Ἰσότης, καὶ ἐπομένως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ φέρωνται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀδελφοὶ πλέον: νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ὡς ἀδελφοί, διότι ὅταν δὲν εἶνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι δυνατόν καὶ νὰ ἀγαπῶνται: ἡ κοινωνία μᾶς διδάσκει ἀρκετὰ σαφῶς περὶ τούτου. Ἐκτὸς τούτου ἡ συμπάθεια ἀτόμου πρὸς ἄτομον δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἐκ τῆς θελήσεως, οὔτε ἐξ οἰωνοῦ ποτε φιλοσοφικῶν ἀρχῶν: δὲν χωνεύει τις πολλαίς ἄλλων, μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν τὸν χωνεύει: ἐπομένως εἰς ἀντιπαθητικὰ ἄτομα δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καλὸν, τὴν αὐτὴν θυσίαν, οἶόν καὶ εἰς τὰ ἀγαπώμενα ἢ λατρευόμενα. Ἡ Γῆ εἶνε πολὺ μεγάλη, οἱ δὲ βραχίονες τῶν κατοίκων της εἶνε πολὺ βραχεῖς, ὥστε νὰ περιπτύξωσιν ἀλλήλους. Ὅτι δύναται νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος εἶνε νὰ ἀγαπήσῃ τὸν ὁμοίον του διὰ τὴν στενὴν συγγένειαν τοῦ αἱματός του, διὰ τὴν φιλίαν, χάριν τῶν ὀρέξεων του καὶ τῶν συμφερόντων, χάριν τοῦ σχετικοῦ δικαίου καὶ τοῦ γενναίου χαρακτήρος. Ὁ ἐγωϊσμός οὗτος ὑπηρετεῖ πολὺ περισσότερον τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος ἢ ὁ χιμαιρικὸς ἐκείνος χριστιανικὸς ἀλτρουισμός (altruismus). Βεβαίως ἡ παγκόσμιος ἀδελφότης εἶνε τὸ ἰδεῶδες τῶν ἀνθρώπων: ἡ ἰδέα αὕτη ἔχει τι τὸ γενναῖον, τὸ ἐνθουσιαστικὸν καὶ τὸ ἀφε-

τῶ· καὶ ἀφοῦ ἡ ἔλευσις ἐνὸς βασιλέως γίνεται ἀφορμὴ τύχης πανηγύρεως καὶ βοῆς καὶ ζωῆς καὶ λαμπρότητος, καὶ περιπάτου καὶ ἐξωστῶν πληρουμένων, καὶ ποδογυρῶν διαχεομένων καὶ παρὰ τρητηκότητος, καὶ ζητοκραυγῶν, καλῶς νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς.

*

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' εὐρίσκομαι εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ὠρας καὶ τῆς Νέας Ἐφημερίδος, αἵτινες ἀναγγέλλουσι πρῶτὴν τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως· ἐν τούτοις ἡ ὁδὸς τῶν βασιλικῶν παρελάσεων οὐδόλως φέρει ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς τὴν ἐπισημότητα τῆς προσδοκίας· νομίζετε ὅτι κοιμᾶται ἢ ὅτι κεῖται ἀπεσυρμένη εἰς τὸν κοιτῶνά της, μὴ ἔχουσα ὄρεξιν νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις, καὶ μὴ ἐνδυομένη τὴν ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐσθῆτα. Ἄλλοτε τὴν ἡνάγκαζαν τὴν δυστυχῆ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοιούτων πανηγύρεων, νὰ περιβάλλεται βαρυτίμον φόρεμα, οὐτινος ἐκάστη πτυχὴ ἀποτελεῖτο ὑπὸ μιᾶς σημαίας, ἐνθυμεῖσθε· καὶ εἶχε καταντήσῃ ρακῶδες καὶ ρυπαρὸν τὸ ἐνδυμα, ὡς ἂν ἐξέσπα ἐπ' αὐτοῦ ἐπίτηδες ἡ ὀργὴ τῆς, βιάσιως συνθλίβουσα, καὶ σύρουσα, καὶ πετῶσα εἶτα· διότι δὲν ἦτο οἰκοδόσποινα πλέον εὐπρεπῆς, οὕτω πως διακοσμουμένη, ἀλλ' ἡθοποιός, ὑποχρεουμένη νὰ παραστήσῃ καλὰ κακὰ ἐν πρόσωπον. Ἄλλ' ἤδη ἡ Κυρία, ἀνακτῶσα πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἀφίσταται ἔλευσθέρᾳ· καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Κυρίας ἐννοεῖ νὰ ἐκδικηθῇ λιγὰς τὰς παρελθούσας αὐτῆς ταπεινότητος. Καὶ ἡ Ἑρμαϊκὴ Ὀδὸς ἐφυσυχάζει, ἀτημέλητος.

*

Ἀλλὰ διακρίνω πρὸ τῆς Καπνικαρέας τρεῖς ἐνυθρᾶς στολᾶς συσπειρούμενας περὶ ὁδοκαθαριστὴν, σπουδαζούσας, χειρονομούσας, ἐπιπληττούσας· ἡ σκούπα ἐργάζεται ἡρέμα· μία καὶ μόνη· τὴν ἐρημίαν τῆς ὁδοῦ αὐτὴ μόνον ἡ ὁσὶς συνταράσσει· εἶναι ἡ ὥρα ἐννάτη· ἀναμένεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅμως οἱ κλητῆρες ἀναμένουσι... τὸ κάρρον διὰ νὰ παραλάβῃ τὰς ἀκαθαρσίας.— Σημειώσατε ὅτι τὸ σκούπισμα ἐγένετο τὰς τελευταίας ὥρας, διὰ νὰ ἦναι, φαίνεται, τῆς ὥρας· ἀντήγει ὁ ἐκατοστός· κανονοβολισμός, καὶ τὸ σάρωθρον ἐργάζεται, καὶ ἐνομίζετε ὅτι οἱ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς καταβρέχοντες τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδὸν ἐξεπροσώπουν τὴν φρόνησιν, ψυχρελοῦ-

λὲς συνάμα, καὶ ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐδῶ τὸ συμφέρον τοῦ Μέλλοντος.

Τὰ ἀξιώματά μου θὰ εἶχον τῷ ντὶ πρακτικὴν ἀξίαν, εἰδὼ δὲν ἐξεφραζόμην τόσον ὑπερβολικῶς· ἐὰν π. χ. προκειμένου περὶ τῆς Ἰσότητος ἀντὶ νὰ ἔλεγα «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω τὸν ἓνα εἰς τὸν μὴ ἔχοντα» ἔλεγα: «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω ἐν μανίκι μόνον αὐτῶν τῶ μὴ ἔχοντι»· τότε ὀρθότερον θὰ ὠμίουν. Αὐτὸ δὲ τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους» τόσον ἀπολύτως ῥηθὲν ἔχει τι τὸ ὑστερικόν, τὸ ὁμολογῶ τώρα εὐχαρίστως, εἶνε μίᾳ παραγγελία πολὺ χρυσαλοφικὴ μὴ δυναμένη νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ γράμμα.

(Ἀκολουθεῖ).

σαν, ὅχι τὴν κόριν, ἀλλὰ τὰς κεφαλὰς τοῦ συρρεύσαντος ἐκεῖ πλήθους.

*

Καὶ ἐγένετο ἄμιλλα εἰς γενναιοψυχίας τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν ἀπορρίπτοντος πᾶσαν δαπάνην δι' ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως, τοῦ βασιλέως μετὰ τοῦτο ἀποφαινομένου ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξοδεύσῃ δι' αὐτὸν, τοῦ Δήμου ὑπείκοντος τὴν τελευταίαν ὥραν εἰς αἰσθημα εὐσπλαγχνίας καὶ ἀθρότητος, καὶ ἀποστέλλοντος ἐν κάρρον καὶ ἓνα κατακουρρελισμένον σκασυπιδᾶν. καὶ ἐγένετο ἄμιλλα εἰς γενναιοψυχίας.

*

Μόνον τρεῖς ἐξῴσται τριῶν μεγάρων τριῶν ὁμογενῶν ἐθεῶντο σηματοστόλιστοι. Μάλιστα ὁ Κ. Μενέλαος Νεγρεπόντης, ἐκτὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν σημαῶν του, ἐξώδευσε καὶ τὴν προσωπικὴν του μεγαλοπρέπειαν ἀπὸ πρῶτας μέχρι μεσημβρίας παραστατῶν ἐν φροντίδι εἰς τὸ σάρωμα τῶν πεζοδρομίων του, καὶ ἀσκεπῆς, διὰ τὴν ἐσρότητα, ὡς φαίνεται, τοῦ σκοποῦ.

*

Κατέρχοντ' αἱ βασιλικαὶ ἄμαξαι εἰς τὸν σταθμὸν πρὸς παραλαβὴν κ.τ.λ. Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ τῆς οἰκογενείας του, συναντῶν αὐτὰς, ἀποκαλύπτεται πρὸ τοῦ ἡνιόχου τῆς πρώτης, κατὰ θαμβος: «ὁ βασιλεὺς! μωρὲ στολή!»

*

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν: οἱ δρόμοι, τὰ πεζοδρόμια, αἱ τράπεζαι τῶν ζαχαροπλαστείων, οἱ ἐξῴσται, τὰ παράθυρα, αἱ σημαῖαι τῶν ὁμογενῶν, τὸ πυροβολικόν! τὸ πεζικόν! τὸ ἱππικόν!, καὶ, τελευταῖον, πλησιέστερον πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, δίκην ἀγῆματος, τὸ εὐζωότερον τῶν σωμάτων, τὸ δουλικόν.

*

Καθ' ἣν στιγμὴν ἤχοῦσι τὰ πυροβόλα πρὸς χαίρετι-σμὸν τῶν βασιλέων, δημοκρατικὸς τις δύναται ἐξαίρετα νὰ σκεφθῇ ὡς ἐξῆς: Πολὺ κατάλληλος καὶ ἀξία δι' ἡγεμόνας εἶναι, νὰ ἀναγγέλλῃ τὴν παρουσίαν των, ἡ γλῶσσα τῶν κανονίων, ἡ γλῶσσα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀγριότητος. Ἄν ἡ σκέψις αὕτῃ ἐγενεῖτο ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ τῆς Κυριακῆς, θὰ τὴν ἐθεώρουν ἁπλῶς κωμικοτραγικὴν.

*

Δύο νέαι γνωριμίαι πληροῦσι θυμηδίας τὴν καρδίαν μου: ὁ κόμης Δὲ Κάστρος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχον εὐτυχῆσει νὰ ἀντικρύσω μέχρι τοῦδε, καὶ τὰ κράνη τῶν ὑποπιστῶν. Καὶ φκντάζομαι ὅτι τὰ κράνη ἐκεῖνα ἀποτελέσθησαν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καπέλλο τοῦ ἀνωτέρω κόμητος, ἀφοῦ ἀπὸ τινος δὲν κοσμεῖ πλέον τὴν κεφαλὴν του, κατ' ἀναλογίαν τοῦ θάψματος τοῦ Χριστοῦ, θρέψαντος διὰ τριῶν ἄρτων τρισχιλίους ἀνθρώπους. Καὶ πόσον εἶνε στιλπνὰ, καὶ ὑπέροχα, καὶ πόσον ἐπιβάλλονται, καὶ καταθαμβοῦσι τοὺς γύρω θεατὰς, ὥστε «τρέμ' ἡ φωνὴ 'ς τὰ χεῖλη των, τὰ λόγια λησμονοῦν.» Ἐκ τούτου ἐξηγῶ καὶ τὴν ἀπουσίαν τῶν ζητωκραυγῶν κατὰ τὰς παρελάσεις τῶν βασιλικῶν ὀχημάτων.

*

Ἀποδεῖξις δὲ τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας: Ἀφοῦ παρήλκει